

Murat TAPAR
Kısa Öykü Yarışması Birincisi
Rumuz: Çille

BENDE BİR İNSAN OLMAYA GELDİM

30'lu yaşlarda ki genç psikiyatri asistanı Dr. Semih, hastanenin ikinci katında ki profesörlere ait özel muayene odalarına doğru giderken heyecandan bacaklarının titremesini engelleyemiyor, ellerinin içinde oluşan teri farkında olmadan beyaz önlüğüne siliyordu. Kapıların üzerindeki yazılara bakarak loş koridorda ilerleyerek kapıların üzerinde göz gezdiriyordu. Dâhiliye, nöroloji, kulak burun boğaz yazılarından sonra psikiyatri yazısını görünce dudaklarından mırıltı ile “Nihayet” diyebildi. Odanın önünde bekleyen insanları nerdeyse hiç görmemişti. Odanın kapısındaki Prof. Dr. Cevat yazısını görünce asistan Semih; kapının yanındaki dar duvar boşluğuna yerleştirilmiş üstü tozlu boy aynasında elbisesini, çember sakalını ve saçını kontrol ettikten sonra kapıyı çalıp içeriye girdi. Prof. Dr. Cevat hakkında daha bu üniversite de göreve başlamadan birçok bilgi edinmişti. Üniversiteye hoca olarak göreve dün başlamıştı. Onun için diktatör, tam bir gestapo falan demişlerdi. Dr. Semih mutlaka Profesör Cevat'la iyi anlaşmalıydı. Onun için önce onu tanımalı ve ona göre şekil almalıyım diye düşünmüştü. İçeriye girince karşısında yeni tıraş olmuş, kısa saçlı, sivri burunlu ve kalın çerçeveli gözlüğünün üstünden ona bakan iki kocaman kara gözle karşılaştı. Dr. Semih sesini yükselterek adeta sunum yapar bir edayla:

“Selamın aleyküm hocam sabahı şerifleriniz hayırlı olsun inşallah” deyince

“Aleykümselam evladım. Hoş geldin. Kendini kısaca tanıtır mısın”? Dedi.

“Sayın hocam ben Dr. Semih. Almanya doğumluyum. Hacettepe tıp fakültesinden mezun olduktan sonra bu hastanenin psikiyatri bölümünü kazandım.”

“Memnun oldum Dr. Semih. Kahvemi içtikten sonra dışardaki hastaları alabiliriz. Kendine de kahve koyabilirsin”

“Tabi hocam. Kahve için Allah razı olsun. Biz sizin gibi hem ilmi hem dini kuvvetli mübarek insanlar sayesinde ayakta duruyoruz...” diye bir dizi söz dizimi ediyordu.

Prof. Cevat onun söylediklerine bakmadan antika sayılacak hale gelmiş eski bir ahşap kasetçaların göbeğinde ki rengi solmuş düğmeyi çevirince hafiften bir müzik başladı. Sesini de oldukça kısarak nerdeyse kendisinin duyabileceği hale getirdi. Radyoda ki sese kulak vererek bir süre öylece durdu...

“İkilik kinini içimden atıp
Özde ben bir insan olmaya geldim
Taht kuralı ariflerin gönlüne
Sözde ben bir insan olmaya geldim
Serimi meydana koymaya geldim”

Biraz önce Dr. Semih’in kendisinin söylediği sözlere tepki vermeden derisi buruşmuş eliyle gözlüğünün kenarından tutup çıkardıktan sonra acı bir gülümseme ile bakarak:

“Hastaları daha fazla bekletmeyelim” dedi. İçeriye orta yaşlı bir adam ile yirmili yaşlarda, çökük ve donuk bir ifade ile bir genç girdi. Dr. Cevat “Hoş geldiniz neyiniz vardır?” diye sorunca genç adam yaşlı adamın son zamanlarda işlerini yapamadığını, çok eski şeyleri hatırladığını, çok önceleri sevdiği kızla konuşuyormuş gibi kendi kendine konuştuğunu anlatınca Dr. Cevat yaşlı amcamın daha önceden onu etkileyen bir olay yaşayıp yaşamadığını sordu. Bunun üzerine genç önce orta yaşlı adamı koltuğa yerleştirdi daha sonra yanına oturup ihtiyarın bir elini karnına bastırdıktan sonra başladı anlatmaya. Bu arada şarkı devam ediyor Dr. Cevat’ın kulağına

“Süregeldim aşk meyini içerek
Her bir akı karasından seçerek
Varlık dağlarını delip geçerek
Düzde ben bir insan olmaya geldim
Serimi meydana koymaya geldim “sözleri çalınıyordu. Genç adam başladı anlatmaya:

“Amcam Cafer gençliğince sosyalist biriymiş. Arkadaşlarıyla bazı eylemlere katılmışlar. 1980 darbesinden sonra garip anasıyla babası amcamı da yakalarlar asarlar diye korkup İstanbul’dan yanımıza göndermiş. Epey bir süre de İstanbul’a geri dönememiş amcam. Babama Bakırcı Topal Rasim Usta derler. Geçenlerde iki esnafın Cafer amcamın ardından kötü konuştuğunu duydum. Asık suratlı, eli sıkı, huysuz falan diyorlardı. Bir insanın dünyaya bu halde gelmesi mümkün müdür? Efendim biz aleviyiz. Babam Bakırcı Topal Rasim usta yeğenini evladı gibi yanından ayırmamış. Zaten yanına geldikten bir sene sonra amcamın anası da babası da ölmüşler. Babam derdi ki: “Sen bir garibe gönül köprüsü kurarsan o köprüden âleme saygı da geçer sevgi de, biz bunu işittik bunu biliriz. Gel zaman git zaman amcam Cafer, babam Rasim’i babası atası bilmiş.

Bir gün demiş ki amcacım: “Ne zamandan beridir yanındayım beni yedirdin giydirdin bana iş, aş verdin zanaat öğrettin. Ben senin hakkını nasıl öderim?”

Babam demiş ki : “ Evladım, insanlara zulmetme garibanın hakkını koru benim hakkımı da ödemiş olursun.”

Artık babamın bir evladı gibi olan amcam bir zaman sonra bu duruma iyice alışmış. Her gün evden çıkar bakırcılar sokağının köşesinden semt pazarına çıkan

şosenin başladığında yer alan ihtişamlı taş konağın demir kumbalığında onun geçişini bekleyen üzüm gözlü dilberi göz ucuyla süzermiş. Süzermiş lakin utancından kaldırıp ta başını bir türlü bakamazmış. O bakamazmış ta dilber bakar mıymış peki? Ne mümkün. Onun da yüreği kızgın bakır tavada erir gibi erirmiş amma adet denilen cendereden kurtulup da hali pür mealini anlatamazmış. Günler birbirini böylece kovalarken onların halini gören koca kar Halime aralarını bulmuş. Bulmuş bulmasına ya artık gözyaşı kalemiyle hasret mürekkebiyle sarı kâğıtlara dökülen yazılarla yetinmez olmuşlar. Nereye kadar böyle gidebilirmiş ki? Onların böyle yandığını gören bazı gençler bile üzüm gözlü dilberi sahipli bilip ona sevda gözüyle bakmazlarmış... Bu böyle sürüp gidecek değil ya. Cafer amcam bir gün babam Rasim'e açılmış, onlarda gitmişler kızı istemeye. Kızın babası babamı ve Cafer amcamı görünce yüzü eğilmiş, bükülmüş, ekşimiş ona göre bir an, amcama göre bir ömür zaman aralığında düşünce kilidini açmış:

“Bak Rasim usta seni severim bilirsin lakin bu iş olmaz. Bizde aleviye verecek kız yoktur. Tamam, bu gence herkes gıptayla bakar, ahlaklıdır ama olmaz efendi” der. Ne kadar dil dökerse döksün babam üzüm gözlü kızın babası içindeki ön yargı kurtlarını bu sevdanın içine dökmüştür... Kendini insanlardan uzaklaştıran amcam zamanla kabuğuna çekilmiş, kimseye yakın olamamıştır... Babam öldükten sonra annemle bana amcam baktı, o da bizi sahiplendi. Ne zaman amcamın aklına üzüm gözlü dilberi gelse eski sandığı açıp sevdiğinin rutubetlenmiş ve sararmış mektuplarını okur oya işlemeli mendilini koklayarak için için ağlar gözyaşlarını ceviz bağlamasına akıttırdı...” dedikten sonra sözünü bitirip doktorlara doğru baktı.

Dr. Cevat bazı tahliller ve filmler istedikten sonra genç ile ihtiyar adam odadan çıktılar. Kasetçalardan çalan şarkı tekrar başlamış ve söyleyenin

“Meğerse aşk imiş canın mayası
Ona mihrab olmuş kaşın arası
Hakkın işlediği kudret boyası
Yüzde ben bir insan olmaya geldim
Serimi meydana koymaya geldim” sözünü ikisi de duymamışlardı...

Dr. Cevat, Asistan Semih'e ihtiyarın hastalığının ne olduğunu sorduktan sonra Dr. Semih emin bir ifade ile “Efendim bence yüzde doksan dokuz Alzheimer(Daha çok yaşlılıkta görülen anormal beyin işlevleriyle tanımlanan bir hastalık)” deyip hastalık hakkında bir sürü tıbbi terimler ile akademik bir sunum yapmıştı. O anlatıyor Prof. Cevat da asistan Semih ile ilgili değerlendirme notunu yazıyordu. Dr. Semih anlatımını bitirdikten sonra ikici hastayı odaya aldı. İçeriye gelen kırk yaşlarında uzun düz saçları beline dökülen beyaz benizli çiçekli basmadan bir elbise giymiş kadın ile sekiz yaşlarında kıvrıcık sarı saçlı çilli ablak yüzlü şirin bir çocuktü. Annesine sorulduğün da çocuğun sekiz aydır tiki olduğunu ikide bir kaşını oynattığını gözünü kırptığını bundan dolayı arkadaşlarının alay ettiği için okula da gitmek istemediğini belirtti. Dr. Cevat çocukla konuşmak istedi ve cebinden bir şeker çıkarıp çocuğun eline vermek istedi. Çocuk şekeri görünce birden gözleri büyüyerek kızardı ve çatallı

bir ses ile annesine “Gidelim” deyince Dr. Cevat yerinden kalkıp çocuğun göz hizasına kadar eğildikten sonra çocuğa korkulacak bir şey olmadığını ona yardım etmek istediklerini onun bu ülkenin geleceği olduğunu anlattı. Çocuk sakinleştikten sonra annesine: “Anlatın ne zaman başladı bu tikleri? Ve çok etkilendiği bir olay oldu mu?” Diye sordu. Şarkı başlıyor bitiyor ve yeniden başlıyordu Dr. Semih kulak kesiliyor fakat tam olarak dikkatini veremediği için şarkı sözü olan

“Süregeldim aşk meyini içerek
her bir akı karasından seçerek
varlık dağlarını delip geçerek
düzde ben bir insan olmaya geldim
serimi meydana koymaya geldim”

Sözlerini anlamıyordu. Annesi anlatmaya başladı “Geçen sene bayram sabahındaydık. Mahalledeki tüm çocuklar Remzi, Şevket, Halil, Kemal ve oğlum Bayram birbirlerinden ayrılmazlardı. Bayram sabahı kahvaltıdan sonra köy okulunun önünde toplanmışlar. Çocuklar evin önünden geçerken durdular konuşmaya başladılar. Şöyle bir baktım onlara, kiminde kara kiminde beyaz lastik ayakkabılar vardı. Bilirsiniz bir çocuğun en büyük markası insan olmaktır. Gün ışığı ümitleriyle heyecandan inip kalkan göğüslerine aldırmandan pantolonlarının belini tutan ipleri sıkarak sağlamaştırdıklarını gördüm. Halil’in pantolonunun arka kısmında el ayası büyüklüğünde bir yama vardı ama hiçbiri o yamaya dikkat etmiyordu. Çocuklar insanın en saf en temiz halini çok iyi gösteriyorlar. Anası bez un torbasından kestiği parçayı yamamıştı. Remzinin de kazağı tüylenmişti. Ceplerinden poşetleri çıkardılar ve ev ev gezmeye karar başladılar. Duyduğuma göre yaklaşık on altı on yedi eve gitmişler. Köyün yayla yolu üzerinde bulunan zengin evi dediğimiz Almancı Burhan’ın evinin önüne geldiklerinde oraya da uğramaya karar vermişler. Almancı Burhan yıllarca Almanya’da çalışmış zengin birisiydi. Arada bir köy meydanına gelir köylünün pek görmediği alet edevat gösterir bazen de tütün saran köylünün önünde tabakasından bir cigara çıkarıp püfür püfür tütürüp “Ulan bu gâvur yaptı mı ne yapıyor ha” diye caka satarmış. Rahmetli babam onun için görgüsüz derdi de anam “Boş ver herif derdi” neyse lafı uzatmaya gerek yok. Burhan’ın eve gidince Burhan kapının önünde bir süre çocuklara acır bir ifade ile göz gezdirmiş, daha sonra dudağını büzerek elindeki parlak sarı bakır işlemeli şekerlikten çikolataları alıp tek tek eliyle vermeye başlamış. Bütün çocuklara verip de bizim Bayram’a gelince gözlerini kısarak ve ağızından tükürük saçarak:

“Lan! Bayram senin anan gâvur değil mi? Hadi bunları anladık da sana ne oluyor lan. Sanki oruç tuttun da birde hak etmiş gibi bayram yapı yon. Al bakalım bayramsız Bayram sende al” demiş. Bayram’ım orada küçüldükçe küçülmüş sadece elindeki şeker torbasını yere fırlatmamış eve koşarken, şakaklarından süzülen damlalarla insanlara ve insanlığa ait tüm güzel duygularını da toprağa çamura bulamış... Gâvurluğa gelince de Dr. bey başınızı ağrıtıyorum kusura bakmayın ben aslen Rum’um. Rahmetli kocamla birbirimizi sevdik. Ailelerimiz evliliğimizi istemeyince ben de sevdiğime kaçtım. Çok zor günler geçirdik. Zor günler hep başkalarından geldi. Ne

yalan söyleyeyim rahmetli bir gün olsun bana Rum'sun, şöylesin böylesin demedi neyse lafı uzatmayayım... O günden beridir Bayram dışarı çıkmadı, arkadaşlarının yanına gitmedi. Baktım olmayacak bende yavrumu alıp şehre göçtüm. Lakin çocuk içine atmış demek ki durup dururken hastalandı yavrucağım...

Yine bir önceki hasta gibi annesinin eline tahlil ve röntgen istem kağıtlarını verdikten sonra Dr. Semih'e tekrar sordu o da "Bence hastalığı post travmatik stres bozukluğu(Olumsuz bir olay sonucu aşırı stres) ve obsesif kompulsif(takıntı) bozukluğu sonucu ortaya çıkan tik davranış bozukluğu" dedikten sonra yine tıbbi gelişimini Latince cümlelerle anlattı.

Prof. Cevat Dr. Semih'in konuşması bittikten sonra kasetçaları kapatıp: "Evladım sana bir sorum olacak. Bu günkü iki vakayı göz önünde bulundurarak düşün! Sence biz neden bu dünya ya geldik? Bana cevap verir misin?" Diye sorunca; Dr. Semih âdeta eline büyük bir fırsat geçmiş gibi: "Efendim biz evvela imtihan için geldik elhamdülillah diye başladıktan sonra birçok dini terim kullanarak adeta bir ilahiyatçı edasında Prof. Cevat'a uzun bir hutbe verdi. Şahsi görüşüme göre bence bunların hasta olacağı varmış olmuşlar. İlk olayda gencin alevi olmasından dolayı sevdiğine kavuşamaması ve sonucunda kötü günler yaşamasını ben kabul edemem. Ben olsam bende vermezdim kızımı..." dedikten sonra içinde Aleviliğe dair ne kadar olumsuz düşünce varsa aktardı. Daha sonra çocuğun olayında adamın tavrını yanlış gördü. Bu olayda tamamen adam suçluydu. Dr. Cevat "Evladım iki olayda da sebepler aynı ama sonuçlara göre çocuğa gâvur diyen adamı haksız bulup gence alevi diyen adamı haklı buluyorsun bu nasıl bir şeydir? Bir insan nerdeyse tıpatıp benzer iki olaya farklı yorum yapar mı? Senin mantığa göre düşünürsek mesela şimdiye kadar senin bütün öğretmenlerin alevi olsaydı ve senin gibi düşünseydi senin burada olmaman lazımdı öyle değil mi? Bence bir de bu açıdan düşün istersen" diye cevap verdikten sonra Dr. Cevat önündeki kâğıda bir şeyler yazıp çantasını aldı tam çıkarken eline değerlendirme notunu iliştiirdi... Prof. Cevat giderken Dr. Semih çok teşekkür ederek dinledikleri ilahiden çok etkilendiğini belirtti. Prof. Cevat yine gülümseyerek uzaklaştı. Dr. Semih kâğıdı heyecanla açtı ve yazılanları okumaya başladı:

"Sevgili Semih. Her şeyin başı sevgidir. Sevmeyen insanın başarısı faydasız ilaç gabidir. Sevgi bir güneş ondan doğan ışıkları da saygı, hoşgörü, dürüstlük, adalet... Vb. değerlerdir. Çok üstün eğitimler almışsın bilgine ve ilmine göre senin hemen doçent ve devamında Prof. olman gerekir lakin gönlüne göre hareket edersek senin asistanlığının anında bitirilmesi öğrencilikten atılman lazım. Bir yerde okumuştum. Psikiyatriste asıl hasta olanlar değil hasta kişilerin hasta ettikleri gelir diye. Biz ruh doktoruyuz ve ruhun en büyük ilacı insan olmaya çalışmaktır. Sana sorduğum soruya gelince de aslında biz insan olmaya geldik. Bizim son teknolojilerle falan bulmaya çalıştığımız sonucu yüzyıllar öncesinden Hünkâr Hacı Bektaş söylemiş zaten, ne diyor "Her yaratılanlar bir insan gibidir" kinini, hasetliğini, zenginliğini, ırkını, dilini, dinini sıyırdıktan sonra bakarsan geriye bedenen ve ruhen bir insan kalıyor işte çağımızın en büyük hastalığı da bu aslında. Ve bu hastalığın tek önlemi ve ilacı insan

olmaktan geçer. Her yaratılan bir insandır sözünü tam anlamıyla kavrayıp ona göre davransaydık diğer tüm güzellikler peşinden gelecekti. Bakarsın belki bir gün bu erdeme hep birlikte ulaşırız. Sevgilerle...”

Dr. Semih yazılanları okuduktan sonra içine –Bu nedir şimdi gibisinden-garip bir memnuniyetsizlik düşmüştü. Yazılanları birkaç kez okuyup yarın mutlaka yazdıklarını müsait bir zamanda soracaktı...

Sabahın erken bir vaktinde telefonu çaldı. Hastaneden asistan arkadaşı telaşlı bir şekilde konuşarak Prof. Dr. Cevat'ın elim bir trafik kazası sonucu hayatını kaybettiğini bildirmişti. Hastaneye koşan Dr. Semih hem üzgün hem de çok şaşkındı. Hiçbir şey diyemiyordu. Odasına girdi daha dünkü halleri sanki gözünün önündeydi. Kasetçaları açtı ve dün kulağına çalınan şarkıyı baştan sona dinledi. İçi burularak “Ulan Semih bir de demez misin türküye ne güzel ilahi” diye adam da hiç bozmadı beni valla.” Radyoyu kapattıktan sonra toplanan doktorlar ve hastane personelinin olduğu tarafa doğru gitti. İçlerinden kendisini arayan arkadaşının kulağına eğilerek fısıltı halinde : “Hangi camiden kaldırılacak rahmetlinin cenazesi?” Diye sorunca;

Arkadaşı gözlerinin içine baktı. “Pir Sultan Abdal Cemevi'nden” dedikten sonra önüne dönüp uzaklaştı...

Dr. Semih bir süre öylece durdu, sanki ayakları yere çakılmıştı. Bir zaman sonra kendisini toparlayıp Cem evine doğru gitti. Cem evinin önündeki tabuta bakıp gözleri dolu bir halde “Hakkını helal et hocam. Eğer sen kendine her yaratılan bir insan gibidir sözünü örnek almasaydın dün benim için her şey bitmişti ve belki de şu an o tabutun içinde ben olacaktım... İnsan olursan insanı yaşıyorsun... Bana hayatımın en büyük dersini verdin...” dedikten sonra bu dünyaya niye geldiğini düşünerek tabuta doğru ilerledi...